

АГАТА КРИСТИ

СЪДРУЖНИЦИ СРЕЩУ ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

Съдружници срещу престъплението © 1995

Agatha Christie Limited. All rights reserved.

Partners in Crime Copyright © 1929 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, TOMMY & TUPPENCE, PARTNERS
IN CRIME and the Agatha Christie Signature are registered trade
marks of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere.
All rights reserved.

Художествено оформление на корицата – Димитър Стоянов
– Димó

© Издателство ЕРА, София, 2015

ISBN: 978-954-389-359-1

**Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net**

АГАТА КРИСТИ
СЪДРУЖНИЦИ
СРЕЩУ
ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

EPA

1.

ФЕЯ В АПАРТАМЕНТА

Госпожа Томас Бересфорд се надигна от дивана и погледна тъжно през прозореца на апартамента. Изгледът не беше кой знае какъв. Виждаше се само един малък блок от другата страна на улицата.

– Ще ми се нещо да се случи – въздъхна госпожа Бересфорд и се прозя.

Съпругът ѝ я погледна с укор.

– Внимавай, Тапънс, този копнеж за силни усещания ме тревожи.

Тапънс въздъхна отново и затвори мечтателно очи.

– Томи и Тапънс се оженили – издекламира тя – и живели дълго и щастливо. След шест години те все още живеели дълго и щастливо. Странно – отбеляза тя, – колко различни са нещата от онова, което си представяме.

– Много вярно твърдение, Тапънс, но не и оригинално. Възвишени поети и още по-възвишени пророци са го казвали и преди и ако ме извиниш, казвали са го по-добре.

– Преди шест години – продължи Тапънс – бих се заклела, че с достатъчно пари за всичко необходимо и с теб за съпруг целият живот би бил дълга, прекрасна песен, както се изразява един от поетите, за които знаеш толкова много.

– Аз ли съм ти омръзнал или парите? – поинтересува се хладно Томи.

– „Омръзнал“ не е точната дума – обясни мило Тапънс. – Свикнах с тези блага. Това е всичко. Точно както човек никога не се замисля каква благодат е да може да диша през носа, докато не хване хрема.

– Може би да те пренебрегна мъничко? – предложи Томи. – Да водя други жени в нощни заведения. Или нещо подобно.

– Безполезно е – отвърна Тапънс. – Само ще ме срещаш там с други мъже. Но аз ще знам прекрасно, че другите жени

не те интересуват, докато ти никога няма да си напълно сигурен дали другите мъже са ми наистина безразлични. Жените са толкова по-задълбочени.

– Мъжете са на първо място само по скромност – промърмори съпругът ѝ. – Но какво ти става, Тапънс? Откъде е тази бленуваща неудовлетвореност?

– Не знам. Искам да се случи нещо. Нещо вълнуващо. Не би ли искал отново да преследваш немски шпиони, Томи? Помисли си за бурните изпитания, през които преминахме някога. Разбира се, сега си в тайните служби, но работата ти е чисто канцеларска.

– Искаш да ме изпратят в дебрите на Русия, предрешен като болшевишки контрабандист, или нещо такова?

– Няма да помогне – въздъхна Тапънс. – Няма да ми позволят да дойда с теб, а аз съм тази, която толкова иска да върши нещо. Да върша нещо. За това ти говоря цял ден.

– А женските задължения? – попита Томи, махвайки с ръка.

– Двайсет минути работа след закуска всяка сутрин поддържат нещата в съвършено състояние. Няма от какво да се оплакваш, нали?

– Домакинството ти е толкова съвършено, Тапънс, че е почти скучно.

– Оценявам благодарността ти – отвърна Тапънс. – Ти, разбира се, имаш работата си – продължи тя. – Но кажи ми, Томи, никога ли не изпитваш таен копнеж за вълнения, копнеж нещо да се случи?

– Не! – отсече Томи. – Не мисля. Да искаш да ти се случи нещо е много хубаво, но то може да не се окаже приятно.

– Колко са благоразумни мъжете – въздъхна Тапънс. – Никога ли не те обхваща таен, див копнеж за романтика... за приключения... за живот?

– Какво си чела напоследък, Тапънс? – попита Томи.

– Помисли си колко би било вълнуващо – продължи Тапънс, – ако чуем силно блъскане по вратата, отидем да отворим и в стаята се довлече мъртвец.

– Ако е мъртъв, не би могъл да се влечи – отбеляза критично съпругът ѝ.

– Знаеш какво имам предвид – възрази Тапънс. – Те винаги се довличат точно пред теб, преди да умрат, и падат в краката ти, като промълвяват само няколко загадъчни думи. „Петнистият леопард“ или нещо такова.

– Препоръчвам ти един курс по Шопенхауер или Имануел Кант – предложи Томи.

– И на теб би ти се отразило добре – отбеляза Тапънс. – Започваш да напълняваш и да ставаш ленив.

– Не е вярно – възкликна обидено Томи. – Всъщност самата ти правиш упражнения за отслабване.

– Всички ги правят – оправда се Тапънс. – Когато казах, че напълняваш, всъщност се изразих метафорично. Имах предвид, че ставаш преуспял, глезен и ленив.

– Не знам какво те е прихванало – въздъхна съпругът ѝ.

– Духът на приключенията – промърмори Тапънс. – По-добре, отколкото да си мечтая за любовни авантюри. И това ми се случва понякога. Мисля си да се запозная с някой мъж, наистина хубав мъж...

– Нали се запозна с мен – прекъсна я Томи. – Това не ти ли стига?

– Мургав, строен мъж, ужасно силен. От онези, които могат да яздят и ловят с ласо диви коне...

– ... и с панталони от овча кожа и каубойска шапка – довърши саркастично Томи.

– ... и е живял по диви места – продължи Тапънс. – Бих искала да се влюби лудо в мен. Разбира се, аз ще го отхвърля и добродетелно ще остана вярна на брачната си клетва, но сърцето ми тайно ще бъде с него.

– Е – рече Томи, – и аз често си мечтая да срещна някое наистина красиво момиче. Момиче с пшениченоруса коса, което отчаяно да се влюби в мен. Обаче не мисля, че ще я отхвърля. Всъщност сигурен съм, че няма.

– Това е лошо поведение – заяви Тапънс.

– Какво ти става наистина, Тапънс? Никога не си говорила така.

– Да, но отдавна кипя вътрешно – отвърна тя. – Знаеш ли, много е опасно да имаш всичко, което искаш, включително достатъчно пари. Разбира се, винаги остават шапките...

– Вече имаш около четиресет – рече Томи, – и всичките си приличат.

– Така е със шапките – обясни Тапънс. – Всъщност не са еднакви. В тях има нюанси. Видях една доста хубава в магазина на Вайълет тази сутрин.

– Щом нямаш по-добро занимание от това да си купуваш шапки, които не ти трябва...

– Точно в това е въпросът! – възкликна Тапънс. – Само ако имах някакво по-добро занимание... Изглежда ми е нужно да се захвана с по-сериозна работа. О, Томи, наистина искам да се случи нещо вълнуващо. Чувствам... наистина чувствам, че ще е добре за нас. Ако можехме да намерим някоя фея...

– О! – извика Томи. – Колко е странно да го чуя от теб.

Той стана и прекоси стаята. Отвори едно от чекмеджетата на писалището, извади малка снимка и я подаде на Тапънс.

– О! – възкликна тя. – Значи си ги проявил. Коя е? Онази, която ти направи, или моята?

– Тази, която аз направих. Твоята не излезе. Не си я експонирала достатъчно. Все така ти се случва.

– Сигурно ти е приятно – предположи Тапънс – да мислиш, че има поне едно нещо, което правиш по-добре от мен.

– Глупава забележка – отвърна Томи, – но ще се направя, че не съм я чул. Всъщност исках да ти покажа това.

Той посочи едно малко бяло петънце върху снимката.

– Това е драскотина върху филма.

– Нищо подобно – заяви Томи. – Това, Тапънс, е фея.

– Томи, защо се правиш на идиот!

– Погледни сама.

Той ѝ подаде лупа. Тапънс проучи внимателно снимката пред себе си. С повече въображение драскотината върху

филма можеше да представлява малко крилато създание, кацнало на полицата над камината.

– Има криле – извика Тапънс. – Колко забавно! Истинска жива фея в нашия апартамент! Дали да не пишем на Конан Дойл? О, Томи! Мислиш ли, че ще изпълни желанията ни?

– Скоро ще разбереш – отговори Томи. – Цял следобед много искаше да се случи нещо.

В този момент вратата се отвори и висок петнайсетгодишен младеж, който не изглеждаше убеден дали е иконом или паж, се осведоми с величествен тон:

– Вкъщи ли сте, мадам? Звънецът на главния вход току-що иззвъня.

– Ще ми се Албърт да не гледаше толкова филми – въздъхна Тапънс, след като беше изразила потвърждението си и Албърт се беше оттеглил. – Сега се прави на иконом от Лонг Айлънд. Добре че го излекувах от навика да иска визитните картички на хората и да ми ги носи на поднос.

Вратата се отвори отново и Албърт обяви: „Господин Картър“ като че ли това беше някаква кралска титла.

– Шефът – промърмори Томи, силно изненадан.

Тапънс скочи с радостно възклицание и поздрави един висок белококс мъж с пронизващ поглед и уморена усмивка.

– Господин Картър, колко се радвам да ви видя!

– Много сте мила, госпожо Томи. А сега ми отговорете на един въпрос. Как върви животът като цяло?

– Задоволително, но скучно – намигна му Тапънс.

– Значи все по-добре и по-добре – продължи господин Картър. – Явно ви заварвам в подходящо настроение.

– Започвате вълнуващо – заяви Тапънс.

Албърт, все още копирайки иконом от Лонг Айлънд, поднесе чай. Когато тази операция беше завършена без произшествия и вратата се затвори след него, Тапънс продължи:

– Какво искахте да кажете, господин Картър? Ще ни изпратите ли на мисия в дебрите на Русия?

– Не точно това – отвърна господин Картър.

– Но има нещо.

– Да... има нещо. Не мисля, че сте от онези, които избягват рисковете, нали, госпожо Томи?

Очите на Тапънс блестяха от вълнение.

– Трябва да се свърши една работа за отдела и си помислих... просто си помислих... че може да се окаже подходяща за вас двамата.

– Продължавайте – подкани го домакинята.

– Виждам, че получавате „Дейли Лийдър“ – продължи господин Картър, като взе вестника от масата. Отвори го на колонката с обяви и като посочи една от тях, побутна вестника към Томи и каза: – Прочетете ни това.

Томи се подчини.

„Международна детективска агенция, Теодор Блънт, управител. Частни разследвания. Голям персонал от надеждни и висококвалифицирани детективи. Пълна дискретност. Безплатни консултации. Хейлъм Стрийт 118.“

Той погледна въпросително господин Картър. Последният кимна.

– В последно време тази детективска агенция едва се крепеше – промърмори той. – Един мой приятел я купи на безценица. Сега се опитваме да я възстановим – да кажем, за шест месеца. А през това време, разбира се, тя трябва да има управител.

– А господин Теодор Блънт? – попита Томи.

– Страхувам се, че господин Блънт беше твърде недискретен. Всъщност наложи се Скотланд Ярд да се намеси. Господин Блънт в момента е на издръжка на Нейно Величество и няма да ни каже дори половината от това, което бихме искали да знаем.

– Разбирам, сър – каза Томи. – Поне си мисля, че разбирам.

– Предполагам, че можете да си вземете шест месеца отпуск от кантората. По здравословни причини. И разбира се, ако искате да управлявате детективска агенция под името Теодор Блънт, това няма нищо общо с мен.

Томи се взря с немигащи очи в шефа си.

– Някакви инструкции, сър?

– Господин Блънт се занимаваше с някакви чуждестранни дела, мисля. Следете за сини писма с руски марки. От тър-

говец на колбаси, издирващ жена си, която пристигнала като емигрантка в тази страна преди няколко години. Отлепете марката на пара и ще откриете числото 16, изписано под нея. Направете копия на тези писма и ми изпратете оригиналите. И още, ако някой дойде в офиса и спомене числото 16, съобщете ми незабавно.

– Разбирам, сър – каза Томи. – А освен тези инструкции?

Господин Картър взе ръкавиците си от масата и се приготви да си тръгва.

– Можете да управлявате агенцията както пожелаете. Помислих си – присви очи той. – че на госпожа Томи може да ѝ се стори забавно да си опита силите с малко детективска работа.